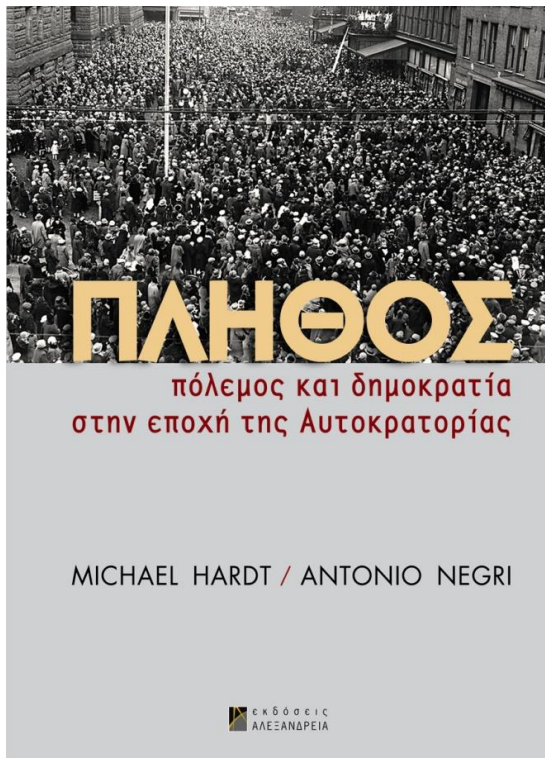

- Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Υ Π Ο Υ -

Michael Hardt, Antonio Negri

Πλήθος

Πόλεμος και δημοκρατία στην
εποχή της Αυτοκρατορίας

Μετάφραση: Γιώργος Καράμπελας

ISBN:978-960-221-510-4, σελ.439, σχ.17x24, α'
έκδοση Μάρτιος 2011, τιμή 28,00 € (χωρίς
ΦΠΑ)

**Δύο από τους πιο ενεργούς πολιτικούς φιλοσόφους στον σημερινό κόσμο,
ο Μάικλ Χαρντ και ο Αντόνιο Νέγκρι,
παρουσιάζουν ανάγλυφα, τρομακτικά όσο και ελπιδοφόρα,
την πραγματικότητα του οικουμενικού πολέμου
και τη δυνατότητα μιας οικουμενικής δημοκρατίας.**

Στο διεθνές μπεστ-σέλερ τους *Αυτοκρατορία*, ο Μάικλ Χαρντ και ο Αντόνιο Νέγκρι παρουσίασαν μια μεγαλόπνοη ενοποιημένη θεώρηση ενός κόσμου όπου οι παλιές μορφές ιμπεριαλισμού δεν λειτουργούν πια και τα έθνη-κράτη, ακόμη και τα πιο ισχυρά, είναι αναγκασμένα να παραχωρήσουν μεγάλο μέρος της κυριαρχίας τους σ' ένα υπερεθνικό, πολυδιάστατο δίκτυο εξουσίας, την Αυτοκρατορία.

Τι γίνεται όμως σε μια εποχή «αμερικανικής αυτοκρατορίας»; Πολλοί λένε πως ο μονομερής πόλεμος των ΗΠΑ κατά της τρομοκρατίας αποδεικνύει ότι ο παλαιός σχολής ιμπεριαλισμός παραμένει ακμαίος. Στο *Πλήθος*, ο Χαρντ και ο Νέγκρι υποστηρίζουν ακριβώς το αντίθετο: οι θλιβερές αποτυχίες των αμερικανικών σχεδίων επιβεβαιώνουν ότι η χρήση εργαλείων μιας προηγούμενης ιστορικής φάσης για την αντιμετώπιση σύγχρονων προβλημάτων είναι ακριβώς η συνταγή για αυξανόμενη σύγκρουση, ανασφάλεια και αστάθεια. Ο μόνος τρόπος να διατηρήσουν οι πλούσιοι και

ισχυροί τα συμφέροντά τους και να εγγυηθούν την παγκόσμια τάξη είναι η εγκαθίδρυση μιας ευρύτατης συνεργασίας των κυρίαρχων δυνάμεων σε μια νέα μορφή Αυτοκρατορίας. Όμως μια τέτοια αυτοκρατορική ειρήνη δεν είναι διόλου η λύση για την τεράστια πλειονότητα του κόσμου: εδραιώνεται πάνω σε μια οικουμενική κατάσταση βίας που διαποτίζει σιγά-σιγά όλες τις όψεις της κοινωνίας, παροξύνοντας τις ιεραρχίες και υπονομεύοντας τις παραδοσιακές δυνατότητες δημοκρατικών ανταλλαγών.

Μήπως ο φόβος έχει γίνει η μόνιμη συνθήκη της ζωής μας και η δημοκρατία ένα ανέφικτο όνειρο; Κατά τους συγγραφείς, ένας τέτοιος πεσιμισμός είναι εντελώς εσφαλμένος. Αποικίζοντας και διασυνδέοντας περισσότερα πεδία της ζωής σε όλο και μεγαλύτερο βάθος, η Αυτοκρατορία δημιουργεί μάλλον τη δυνατότητα ενός νέου είδους δημοκρατίας. Συγκλίνοντας σε μια οικουμενικά διαδικτυωμένη κοινότητα, ποικίλες ομάδες και άτομα μπορούν να συνδυαστούν σε ρευστές μήτρες αντίστασης: έχοντας πάψει να είναι οι σιωπηλές, καταπιεσμένες «μάζες», μπορούν να σχηματίσουν ένα πλήθος ικανό να χαράξει έναν δημοκρατικό εναλλακτικό δρόμο στη σημερινή παγκόσμια τάξη.

«Αυτό που κάνει τόσο αναζωογονητική την ανάγνωση της Αυτοκρατορίας και του Πλήθους [...] είναι ότι έχουμε να κάνουμε με βιβλία που αναφέρονται – σχεδόν μπαίνει κανείς στον πειρασμό να πει: εσωματώνονται– σ’ ένα ενεργό παγκόσμιο κίνημα αντικαπιταλιστικής αντίστασης και λειτουργούν ως η στιγμή του θεωρητικού αναστοχασμού του· νιώθει κανείς, πίσω από τις γραμμές τους, τις μυρωδιές και τους ήχους του Σιάτλ, της Γένοβας και των Ζαπατίστας. Έτσι τα θεωρητικά τους όρια είναι ταυτόχρονα τα όρια του ίδιου του κινήματος».

ΣΛΑΒΟΪ ΖΙΖΕΚ

«Ο Χαρντ και ο Νέγκρι είναι ένα εξαιρετικά σπάνιο είδος: συγγραφείς πολιτικής θεωρίας που όντως πιστεύουν στους λαούς, στη δύναμη και τη σοφία με τις οποίες αυτοί μπορούν να αυτοκυβερνηθούν. Το αποτέλεσμα είναι ένα εμπνευσμένο πάντρεμα ρεαλισμού και ιδεαλισμού».

ΝΑΟΜΙ ΚΛΑΪΝ (συγγραφέας του βιβλίου *Το δόγμα του σοκ*)

«Ο Τόνι [Νέγκρι] κι εγώ χρησιμοποιούμε τον όρο πλήθος με δύο βασικούς τρόπους, που αντιφάσκουν μεταξύ τους. Προσωπικά μού αρέσουν οι αντιφάσεις κι έτσι αυτό δεν είναι πρόβλημα. Υπό μία έννοια –και στην Αυτοκρατορία χρησιμοποιήθηκε περισσότερο έτσι– το πλήθος είναι μια πάντα υπαρκτή κοινωνική δύναμη που επιμένει στην ίδια της την ελευθερία, αρνείται την εξουσία, σπάει τις αλυσίδες της. Από την άλλη μεριά –κι αυτή είναι η τάση μας στο νέο βιβλίο [το Πλήθος]– το πλήθος είναι ένα πολιτικό σχέδιο. Το πλήθος δεν έχει ακόμα υπάρξει. Το πλήθος θα μπορούσε να υπάρξει ως μια μορφή οργάνωσης, κάτι που θα μπορούσε να δημιουργηθεί σήμερα. Υπάρχει μια έννοια του πλήθους που είναι “πάντα-ήδη” και υπάρχει μια άλλη που είναι “όχι ακόμα”»

ΜΑΪΚΛ ΧΑΡΝΤ (συνέντευξη, *The Minnesota Review*)

Ο **Antonio Negri** γεννήθηκε στην Πάντοβα το 1933. Έγινε καθηγητής πολιτικής φιλοσοφίας στο πανεπιστήμιο της Πάντοβα. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960 υπήρξε από τα ηγετικά στελέχη της Εργατικής Εξουσίας και της Εργατικής Αυτονομίας και από τους πιο διάσημους θεωρητικούς του κινήματος της Αυτονομίας. Το 1979 συνελήφθη και κατηγορήθηκε, χωρίς επαρκή στοιχεία, για τρομοκρατική δράση –ακόμη και ως εγκέφαλος των Ερυθρών Ταξιαρχιών– και καταδικάστηκε τελικά σε 30 χρόνια φυλάκιση για συμμετοχή σε δύο φόνους. Το 1983 διέφυγε στη Γαλλία, όπου, προστατευμένος από τον κίνδυνο της απέλασης χάρη στο «δόγμα Μιτεράν», δίδαξε στο πανεπιστήμιο VIII του Παρισιού και στο Collège International de Philosophie, κοντά στον Ντεριντά, τον Φουκώ και τον Ντελέζ. Το 1997, μετά από συμφωνία που μείωσε την καταδίκη του στα 13 χρόνια, επέστρεψε στην Ιταλία για να εκτίσει το υπόλοιπο της ποινής του. Πολλά από τα σημαντικότερα έργα του γράφτηκαν στη φυλακή. Μετά την αποφυλάκισή του το 2003, ζει στη Βενετία και στο Παρίσι μαζί με τη γαλλίδα φιλόσοφο Judith Revel. Στο εκτενέστατο συγγραφικό έργο του, σημαντικό μέρος του οποίου είναι γραμμένο στη φυλακή, ανήκουν τα βιβλία: *Stato e diritto nel giovane Hegel* (1958), *Stato e politica* (1970), *Proletari e stato: per una discussione su autonomia operaia e compromesso storico* (1976), *Il dominio e il sabotaggio: sul metodo marxista della trasformazione sociale* (1978), *Marx oltre Marx: quaderno di lavoro sui Grundrisse* (1978), *Dall'operaio massa all'operaio sociale: intervista sull'operaismo* (1979), *Il comunismo e la guerra* (1980), *L'anomalia selvaggia: saggio su potere e potenza in Baruch Spinoza* (1981), *Diario di un'evasione* (1985), *Il potere costituente: saggio sulle alternative del moderno* (1992), *Kairòs, alma venus, multitudo* (2001), *Il ritorno: quasi un'autobiografia* (2003).

Ο **Michael Hardt** γεννήθηκε στην Ουάσινγκτον το 1960. Σπούδασε εφαρμοσμένη μηχανική, ασχολήθηκε με τις εναλλακτικές μορφές ενέργειας και εργάστηκε σε μη κυβερνητικές οργανώσεις στην Κεντρική Αμερική. Το 1983 εγκαταστάθηκε στο Σιάτλ, όπου σπούδασε συγκριτική λογοτεχνία. Το 1990 μεταφέρθηκε στο Παρίσι, όπου άρχισε τη συνεργασία του με τον Αντόνιο Νέγκρι. Είναι καθηγητής λογοτεχνίας και ιταλικής γλώσσας στο Duke University και καθηγητής φιλοσοφίας και πολιτικής επιστήμης στο European Graduate School της Saas-Fee. Έχει δημοσιεύσει, μεταξύ άλλων, το βιβλίο *Gilles Deleuze: an Apprenticeship in Philosophy* (1993).

Ο **Νέγκρι** και ο **Χαρντ** είναι συγγραφείς της τριλογίας *Empire* (2000 – ελλ. έκδ. Αυτοκρατορία, Printa), *Multitude* (2004 – Πλήθος, Αλεξάνδρεια) και *Commonwealth* (2009 – υπό έκδοση, Αλεξάνδρεια).